

oko mu je plavalo v brezkončne dalje, ljubezen do domovine je plamenela v njem...

Posebno se je zanimal tudi za rastlinstvo. Prve pomladanske in je-senske cvetke je ljubil z enako presrčnostjo. Nabiral jih je in prinašal domov ali jih pošiljal prijateljem kot ljube, cvetoče in vonjajoče pozdrave z naših divnih poljan in gorá.

Z velikim trudom in z izredno potrpežljivostjo si je prirejal zbirke metuljev; med njimi so tudi taki iz daljnih prekomorskih dežel.

Za zdrav razvoj in za okrepitev svojih telesnih sil pa je skrbel tudi s telovadbo. Stal je v vrstah sokolskega naraščaja, da, celo pred temi vrstami je stal, saj je bil predtelovadec. Gotovo bi z radostjo pozdravil v letošnjem »Zvončku« nove začetne črke, ki nam predstavljajo telo-vadce, telovadke in telovadno orodje.

In tega vrlega našega Dušana ni več!

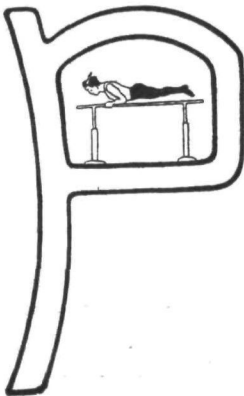
Ko so ga nesli k poslednjemu počitku na pokopališče k sv. Križu, so se mu kakor v poslednji pozdrav in v bridko slovo še enkrat pokazale v vsej svoji krasoti Kamniške planine in Karavanke, ki jih je obsevalo zlatožarno solnce...

Bodi ljubemu mlademu prijatelju s temi vrsticami postavljen skromen spomenik tudi v našem listu! Žalujočim staršem pa naj bo v tolažbo za-gotovilo, da dele z njimi težko bolest vsi, ki so poznali njihovega Dušana!

DAVORINOV:

Na semnju.

isane plahte, velike priostrene droge, zaboje z igra-čami in piškoti — vse si je pripravila in naložila na voz. Peljala je po cesti, ko je bila vsa zasnežena, da so se kolesa udirala. Peljala je in premišljala:

»Če danes ne bo kupčije, če ne bom prodala, da bi plačala stanovanje, mi bo vzel gospodar vse, vse! ... Oh, ubogi otroci!«

Ko je tako peljala, je prišla na trg in se ustavila. Kakor sive rjuhe, ki jih je razprostrl človek, da bi jih pobelil, so bili videti veliki šotori, ki so stali ob cesti. Majhen prostor je bil med dvema šotoroma; tjakaj je zapeljala voz, odkidala je sneg in postavila šotor. Potem je razpostavila po šotoru pisane igrače, zvezke in svinčnike, male lesene konje in sladke piškote.

Ljudje so prihajali po trgu; velika gneča jih je bila, ki se je prerivala mimo šotorov, gledala, občudovala in kupovala. Drveli so ljudje; malega

šotora pa skoro niso opazili; niso se ozrli na ženo, ki je zmrzovala in se tresla od mraza.

Tupatam je prišel fant, pomolil je krajcar, vzel piškot in izginil v gneči. Prišla je gospa, gorko oblečena, in se je ustavila pred šotorom. Pogledala je razstavljene reči, zmajala z glavo in odšla dalje...

Ko se je množica umirila in je zvonilo v mestu poldan, je prišla k šotoru deklica v raztrganih črevljih, skoro bosa. Premrzla je bila in suha, da je obleka visela na njej. — Zajokala je in rekla ženi: »Mati, čakali smo te, da prineseš denarja, pa te ni bilo. Po kruha sem prišla, da ga ponesem bratcu in sestri; tudi v peči je že vse pogorelo, nič več drv ni, mraz je doma v izbi kakor na cesti, skozi špranje piha oster veter...«

Mati ji je dala dvajset vinarjev, da bi kupila kruha, da bi jedli. Bili so vinarji, ki jih je zaslužla zjutraj...

Ko je nastalo popoldne, so prihajali ljudje in kupovali. Prodajalka, ki je imela svoj šotor nasproti malemu šotoru, je sopla v roke in zaničljivo gledala svojo sosedo. Časih je prišlo nekaj ljudi k malemu šotoru; ustavili so se in gledali; nekateri so odšli, nekateri pa so dolgo izbirali in kupili malenkost, ker niso mogli drugače.

Tako se je godilo do večera, da je ugasnil dan in da je padla na mesto megla kakor siv pajčelan. Ljudje so odšli; prodajalke so spravljale svoje blago.

Malega šotora pa ni bilo več; posestnik, skop in trdosrčen, pri katerem je stanovala prodajalka, je prišel in zarubil šotor. Vse je vzel prodajalki, vse piškote in igrače. Stanovanje je bilo plačano, kruha pa ni imela.

Hitela je domov in prižgala luč. Prijazno je pozdravila izba uboga in otožno ženo; saj je bila navajena uboštva in nesreče. Smehljali so se obrazi otrok, ki so spali pod velikimi plahtami in sanjali o sreči v izobilju; mati pa je sedela na velki pisani skrinji in jokala...

Starčkova pesem.

*Trhla drevesa stokajo rezko,
klonijo svoje vrhove,
zima pregnala je ptičke radostne,
sneg jim zapadel domove.*

*Tudi vsak starček trhlo drevo je:
snežec mu glavo zapal je,
čilost in zlata mladost in veselje
pa so izginile v dalje...*

Davorinov.

